

Apokatastasis

Een vergeten wereld

Arjan Smit

Auteur: Arjan Smit
Distributie: www.pumbo.nl

Copyright © Arjan Smit
apokatasis@upcmail.nl
JSB, Helmond 2012
Alle rechten voorbehouden

ISBN 978-90-9026953-5
<http://www.pumbo.nl/boek/apokatasis>

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Inhoud

Inleiding	5
Opzet van het boek	11
1. Uniformitarianisme en catastrofisme	12
Conclusies	17
2. Mammoeten en andere uitgestorven dieren	18
Vondsten per regio	27
Conclusies	39
3. Radiocarbonmethode en calibreren	40
Dendrochronologie	46
Conclusies	48
4. IJstijden	49
Conclusies	51
5. Till en sedimenten	52
Drumlins	57
IJstijdmeren	58
Verwoesting door water	60
Verwoesting door modderstromen	62
Verwoesting door pyroclastische stromen	63
Verwoesting door orkanen	64
Conclusies	64
6. Het tijdstip van de ramp	65
Conclusies	73
7. Cyclussen	74
Dierenriem	75
Seizoenen	76
Precessie van de equinoxen	78
Obliquiteit	85
Precessie van het perihelium	90
Excentriciteit	91
8. Einde laatste glaciaal en idee aardkorstverschuiving	96
9. Inleiding zoektocht naar aanwijzingen	104
10. Mythen	107
Verdwenen land	113
11. Effecten op de tektonische platen	119
Convergente plaatgrenzen	121
Divergente plaatgrenzen	122
Transforme plaatgrenzen	123
Hotspots	123
Mechanisme van de aardkorstverschuiving	124
1. Drukkrachten	125
2. Trekspanning	128

3.Effect van de wisselende hellingshoek	128
4.Rotatie-effecten	131
12. Het magnetisch veld van de aarde	142
13. Löss	144
14. De Carolina Bays	147
15. Verklaring Jonge Dryas	153
16. De Golfstroom	155
17. Woestijnen	158
18. Prehistorische sterrenkaarten	161
19. De wereldboom	168
20. Zondvloedverhalen	178
21. De vallende hemel	184
22. Resten van oude beschavingen	193
Portolanen	219
Piramides in Egypte	226
23. Oriëntaties	238
Teotihuacán	238
Deense Vikingburchten	240
Mogelijke pooloriëntaties	240
Tiahuanaco	243
24. De Grote Piramide van Gizeh	246
25. De dierenriemen van Dendera	252
26. Theorieën over de oorzaak van de ramp	263
27. Theorie van Paul LaViolette over de oorzaak van de ramp	268
De blauwe zon	277
Pijlen	282
De pijl in de dierenriemen van Dendera	284
Ruimtestof	293
Schemering	294
Meteorieten, hagelregens en enorme waterdruppels	296
De geactiveerde zon	297
Gevolgen voor het aardmagnetisch veld	301
De gravitatiegolf	303
28. De gravitatiegolf	306
Watermuur	311
Apokatastasis	319
Bijlage 1 De Uru	323
Bijlage 2 Coördinaten van oude plaatsen	327
Bronnen	329
Bibliografie	369
Woordenlijst	375
Register	379

Inleiding

Verheerlijk en kopieer niet de kennis uit de oudheid, maar tracht door eigen onderzoek de raadselen van de natuur op te lossen. (Leonardo da Vinci, Trattato della pittura, 1682)

Twee jaar geleden werden we opgeschrikt door een olieramp in de Golf van Mexico.

Een explosie op een olieplatform, waarbij de boorstang brak, veroorzaakte een enorme lekkage. Minstens 800 miljoen liter olie liep ongecontroleerd de oceaan in, met catastrofale gevolgen voor de zeefauna en -flora.

Nauwelijks een jaar later werd het noordoosten van Japan verrast door diverse zware aardbevingen. Eén daarvan ging gepaard met een tsunami die voor grote verliezen aan mensenlevens en een onvoorstelbare hoeveelheid schade zorgde. Drie kerncentrales die op breuklijnen stonden, kwamen in grote moeilijkheden. Een meltdown schijnt maar net voorkomen te zijn.

Dit zijn twee ernstige waarschuwingen dat we als mensheid tekortschieten in het beheer van het huis waarin we wonen.

Het is kortzichtig om te beweren dat dergelijke rampen zo zelden voorkomen, dat we wel wat kunnen riskeren. Met het leven mag je niet gokken. Eén calamiteit is er al één teveel. Als er een kans is op een calamiteit, hoe klein ook, zou dit al voldoende reden moeten zijn om niet zomaar aan een onbesuisd project te beginnen. We zetten de toekomst van onze kinderen op het spel.

We kunnen niet zeggen, dat we niet gewaarschuwd zijn.

Er zijn in het verleden meerdere wereldwijde catastrofes geweest. De bekendste is die van 65 miljoen jaar geleden, toen de inslag van een reusachtig hemellichaam in Yucatan in Mexico het uitsterven van de dinosauriërs veroorzaakte.

De laatste grootschalige verandering is te dateren rond 10000 à 11000 voor Christus. Dat was een tijd dat er veel aardbevingen en vulkaanuitbarstingen voorkwamen, het moment dat de ijstijdenperiode abrupt ten einde liep, en vele diersoorten (mammoeten, sabeltandtijgers, wolharige neushoorns, mastodonten, reuzenluidiaards, reuzenbevers, toxodonten en vele anderen) plotseling uitstierven. In Noord- en Zuid-Amerika verdween 90% van de diersoorten.

Toch wordt deze rampenperiode nagenoeg unaniem ontkend door de hedendaagse wetenschap. De meerderheid van de geleerden houdt het erop dat de reuzendieren door andere oorzaken, zoals menselijke bejaging, zijn uitgestorven. Het is zeer de vraag of de meerderheid gelijk heeft.

Er zijn vele onverklaarbare resten uit de verre oudheid gevonden die wijzen op onbekende, zeer ver gevorderde beschavingen. Hierover zijn geen schriftelijke getuigenissen. We moeten het dus doen met de indrukwekkende zwijgende resten en de verbijsterende mondelinge overleveringen die ons laten zien dat er nog heel veel is dat we nog niet weten of kunnen. In de mythen van vele volkeren en in religieuze geschriften zoals de Bijbel kunnen we beschrijvingen vinden van een grote ramp, die in een ver verleden heeft plaatsgevonden. We vinden vermeldingen van vele orkanen, vulkaanuitbarstingen, aardbevingen, een wereldwijde zondvloed en beschavingen die hierdoor ten onder gingen. Vermoedelijk gaat het om dezelfde catastrofe als hierboven genoemd.

De zondvloed had ik altijd beschouwd als een leuk sprookje in de Bijbel, met de boodschap dat het goede beloond wordt en het kwade gestraft. De zondvloed kon niet echt gebeurd zijn, want waar kwam dan al dat water vandaan en waar is het daarna gebleven? Maar gedurende het onderzoek voor mijn boek kwam ik tot het inzicht dat het verhaal over Noach zeer waarschijnlijk een beschrijving is van een verschrikkelijke gebeurtenis die zich werkelijk heeft voorgedaan. De aanwijzingen liegen er niet om, zij zijn zó indringend en zó veelvuldig aanwezig, dat een neutrale lezer of toeschouwer er niet omheen kan om erover na te denken, en er conclusies of veronderstellingen aan te verbinden, of althans ernaar te zoeken.

Het is bevreemdend dat de tastbare overblijfselen van de verdwenen oude beschavingen door de meeste historici worden genegeerd. Zij passen niet in het algemeen aanvaarde denken dat de mens, na het doorlopen van het stenen, bronzen en ijzeren tijdperk, uiteindelijk de eerste beschavingen ontwikkelde in Sumer en Egypte. Het lijkt erop dat alle vondsten die niet in deze zienswijze passen, systematisch naar de kelders van de musea worden verbannen.

Hiermee verwant is de schijnbare willekeur waarmee sommige theorieën van diverse geleerden geaccepteerd en andere verworpen worden. Past een nieuw idee binnen het aanvaarde geheel, dan is de nieuwe theorie van harte welkom. Is het nieuwe idee echter in strijd met de consensus, dan wordt de nieuwe theorie genegeerd of scherp aangevallen.

Een voorbeeld is de ijstijdtheorie van Agassiz. Hij kon met zijn nieuwe theorie allerlei verschijnselen verklaren, zoals het verplaatsen van grote rotsblokken en ander afzettingmateriaal door gletsjers, maar hij kon geen oorzaak aangeven.¹ Toch werd zijn theorie omarmd. Het paste in het denken van die tijd, dat alle geologische ontwikkelingen zeer geleidelijk tot stand zijn gekomen.

De theorie dat de drie grote piramides van Gizeh (Egypte) gebouwd zijn door de farao's Khufu, Khafre en Menkaure is gebaseerd op flinterdunne

aanwijzingen. Toch accepteren de egyptologen en historici deze aanname zonder morren als feit, ook al zijn er vele vragen en onduidelijkheden, waarop geen bevredigende antwoorden konden worden gevonden. De theorie past mooi bij de consensus dat in Egypte een van de eerste, zoniet de allereerste, beschaving tot stand kwam.

Charles Hapgood werkte in 1955 een nieuwe theorie over de aardkorstverschuiving zeer nauwgezet uit. Er waren vele voorstanders van zijn theorie, zoals Albert Einstein, die een enthousiast voorwoord schreef voor Hapgood's boek *The Path of the Pole*. Hapgood kon vele tot dan toe nauwelijks verklaarbare feiten duiden, maar het lukte hem niet om een oorzaak van de verschuiving aan te geven (wat hij overigens niet echt probeerde). Toch werd zijn theorie niet serieus onderzocht maar vaak genegeerd en soms zelfs geridiculiseerd, want een catastrofe paste niet in de algemeen aanvaarde visie, dat alle veranderingen geleidelijk tot stand waren gekomen.

Eigenlijk is het bijzonder merkwaardig dat men liever een bestaande theorie, die vol zit met onvolkomenheden, als een kaartenhuis in stand houdt en de vreemdste verklaringen voor conflicterende feiten verzint, dan dat men een alternatieve theorie serieus wil onderzoeken, die mogelijk alle tot dan toe nauwelijks verklaarbare verschijnselen harmonisch kan uitleggen. Je gaat je dan toch afvragen, waar het om gaat. Het gaat er toch om, dat wij erachter proberen te komen wat er *werkelijk* in het verleden gebeurd is? Het kan zijn, dat oude theorieën moeten worden herzien of zelfs verlaten. Dat is uiteraard niet gemakkelijk voor de bedenkers van deze theorieën, die vaak een groot deel van hun leven aan enthousiast en integer onderzoek hebben gewijd om de ultieme waarheid te vinden. Toch raken zij niet vergeten, want zij hebben zulke belangrijke steentjes aan ons kennisgebouw bijgedragen. Daarmee hebben zij de wetenschap, onze planeet, de mensheid een grote dienst bewezen.

De loop van de gebeurtenissen wordt in stappen ontdekt. De mens kan pas een nieuwe stap zetten wanneer de vorige is voltooid. En zeker in het huidige computertijdperk kan de mens dankbaar en zonder veel moeite gebruik maken van alle onderzoeken die zijn voorgangers uitgevoerd hebben.

De mens is van nature nieuwsgierig. Hij wil alles onderzoeken en liever niets klakkeloos aannemen. Hij is dus wetenschapper, en slechts in bescheiden mate bereid om magische of religieuze verklaringen te aanvaarden. Hij moet dus bereid zijn om zijn angsten en onzekerheden opzij te zetten. Dat heeft hij ook altijd gedaan. Door deze aangeboren nieuwsgierigheid is de mens zo ver gekomen in zijn technische ontwikkeling.

De apostel Paulus merkte in de Bijbel al op: "Onderzoek alles, behoud het goede." ² We moeten de moed en de wil hebben om alles te onderzoeken,

dus ook nieuwe mogelijkheden en theorieën, en de wijsheid om te behouden wat daarvan terecht is.

Ook ik ben nieuwsgierig, en ben al sinds de jaren 80 van de vorige eeuw méér dan geïnteresseerd in de oudste periodes van onze menselijke geschiedenis. Uit deze interesse is dit boek ontstaan. Dat begon met het lezen en doorwerken van een groot aantal boeken.

Pas na het lezen van *Atlantis, Wereld onder ijs* van Rose en Rand Flem-Ath begon ik een lijn in het geheel te zien. De Flem-Ath's beschreven een schitterende hypothese over een verloren beschaving, die volgens hen onder het ijs van Klein-Antarctica bij de Zuidpool te vinden was. Tijdens een verschrikkelijke ramp verschoof de aardkorst, waarna het gehele Antarctische continent binnen de zuidpoolcirkel kwam te liggen en Atlantis onder het ijs verdween.

Deze hypothese klopte mijns inziens niet helemaal met de waargenomen feiten, maar bracht me op een nieuw idee. Dus begon ik de vele boeken die ik eerder gelezen had, opnieuw te lezen, deze keer zeer grondig, en alle in deze boeken verzamelde feiten minutieus in kaart te brengen. Ook las ik vele andere werken en spoorde allerlei wetenschappelijke publicaties op. Ik wilde mijn idee pas uitwerken nadat ik zoveel mogelijk feiten en aanwijzingen verzameld had. Als er bewijzen zouden zijn die mijn idee zouden tegenspreken, kon ik dat maar beter van tevoren weten.

Met dit bronnenonderzoek ben ik enkele jaren bezig geweest. Soms vroeg ik mij vertwijfeld af waar ik in hemelsnaam aan begonnen was, maar mijn naaste familie, met name mijn ouders en zussen, moedigden mij aan om door te gaan.

In mijn boek meen ik aan te kunnen tonen dat de aardkorst in de tijd van de ramp, bijna 13000 jaar geleden, verschoven is. Dit is in het verleden gesuggereerd door wetenschappers als Eddington, Pauly, Velikovsky en Hapgood, maar daar werd, zoals vermeld, weinig acht op geslagen. Mijn hypothese gaat echter letterlijk veel verder dan deze geleerden zijn gegaan. Het zal geen verbazing wekken dat ik de oude pool lokaliseer in de buurt van Groenland en de Davis Strait. De vele aanwijzingen die ik in het boek in kaart hebben gebracht, leveren een verrassing op.

Ook heb ik gezocht naar de oorzaak van de wereldwijde catastrofe. De Amerikaanse natuurkundige en astrofysicus Paul Alex LaViolette wees op de mogelijke gevolgen van een uitbarsting van de kern van ons melkwegstelsel. Naar mijn idee had een van de gevolgen van de laatste grote uitbarsting een verschrikkelijk effect op de aarde.

Als deze veronderstelling klopt, heeft dit nogal wat impact. Een ramp zoals hiervóór is omschreven, zou opnieuw kunnen gebeuren, maar waarschijnlijk niet op erg korte termijn. In de geologische geschiedenis van de aarde zijn er diverse wereldwijde catastrofes geweest, maar daartussen was het

vaak miljoenen jaren rustig. We kunnen echter niet voorspellen op welk ogenblik er een einde komt aan deze rust. Dat kan volgende week zijn, maar ook over vijftig miljoen jaar.

Als beheerder van deze planeet is het de verantwoordelijkheid van de mens om te zorgen dat onze planeet leefbaar blijft voor zijn toekomstige bewoners, mens, plant en dier. Zoals ik in mijn boek probeer aan te tonen, is het zeer onverstandig om door te gaan met het ontwikkelen en exploiteren van kerncentrales, olieplatforms en andere riskante ondernemingen, waarmee wij de toekomst van onze nakomelingen op het spel zetten voor kortzichtig en kortstondig winstbejag. Laten we liever handelen zoals de Amerikaanse Indianen of de vele andere volkeren die dicht bij de natuur stonden. Bij gewichtige besluiten beoordeelden de Indianen eerst of er geen negatieve effecten voor de komende vier of vijf generaties zouden kunnen optreden.

De mens zou er goed aan doen om met alle schadelijke activiteiten te stoppen, en zo spoedig mogelijk over te gaan tot het ontwikkelen van schone en veilige energie.

Al 40 jaar roepen onze regeringen, dat we alternatieven voor olie, gas, steenkolen en kernenergie moeten ontwikkelen. Het is tot nu toe vooral bij roepen gebleven.

Natuurlijk zijn er alternatieven en deze zijn bijzonder veilig.

Kleinschalig wordt er iets gedaan met zonne-energie en windenergie. In California loopt al sinds de jaren 80 een zonne-energieproject met een gezamenlijk piekvermogen van 350 MWe (elektrische megawatt, dus 350 miljoen Watt), genoeg om zo'n 350000 Amerikaanse gezinnen van hun complete jaarlijkse energiebehoefte te voorzien. Zou deze centrale in Spanje staan, dan zou deze maar liefst 900000 Spaanse gezinnen van energie kunnen voorzien.

Het gebied rond de *horse latitudes* (paardenbreedten), tussen de 30° en 40° Noorderbreedte, kenmerkt zich doordat de wind vrijwel afwezig is. Er zijn dus zelden wolken. In dit gebied vinden wij daarom vooral woestijnen. Als we op een gebied van 50000 km² in de Sahara zonnepanelen zouden bouwen, zouden we met gemak aan de complete energiebehoefte in geheel Europa kunnen voldoen. De techniek is er, de middelen ook. Daarnaast is de energie geheel gratis. Alleen lijkt het erop, dat de wil om een dergelijk project te realiseren ontbreekt. Vinden wij de belangen van de grote oliegi-giganten dan werkelijk meer waard dan de leefbaarheid van onze planeet?

Ik kan slechts hopen dat de ideeën die ik in dit boek probeer uit te werken, bij zullen dragen tot de totstandkoming van een serieus nader wetenschappelijk onderzoek.

Tenslotte wil ik iedereen bedanken die heeft geholpen met het tot stand komen van dit boek: mijn ouders en mijn zussen voor hun voortdurende steun, Rand Flem-Ath voor zijn commentaar op mijn eerste ideeën en zijn aanmoediging om deze verder te onderzoeken, Andrew Collins die mij op het juiste spoor zette toen ik even niet goed verder kon, Wil Tirion voor het ontwerpen van een speciale kaart van de sterrenhemel, Willem Kuurstra voor het kopiëren van het eerste concept, Ferry Daamen, Joke Smit-Beersma, Sjanien Smit en mijn oom Leo Smit voor hun reflecties op de eerste proefteksten, Maria Smit voor haar vele en onvermoeibare pogingen om een uitgever te vinden.

Het boek draag ik op aan mijn vader, die het nog zo graag had willen lezen.